

КОСАНОВИЋ Јована-Јове ЂУРО, рођен 06. 05. 1917. године у Јасенку, Србин, пилански радник, у КПЈ од 1942. године. Војни рок служио у Југословенској војсци. Пре Другог светског рата радио на пилани, на превозу дрвене грађе, а повремено се бавио и земљорадњом. Ђуро је са братом Миланом међу првим јасенчанима ступио 1941. године у добровољце-борце у Јасенички партизански логор - чету.

Ђуро је од борца и добровољца у пролетерској чети, која је ушла у састав 1. пролетерског батаљона Хрватске, убрзо постао командир десетине (одељења), вода, чете и на крају командант ударног партизанског батаљона.

Ђуро, Милан и најмлађи Симо учествовали су у безброј акција-борби против усташа и домобрана на Тисовцу 10./11. децембра 1941. и у ослобођењу Јасенка 20. јануара 1942. године. Били су храбри, одважни и сналажљиви борци и способни руководиоци, командири и команданти.

Милан је био командант батаљона у Сушачко-каставском партизанском одреду.

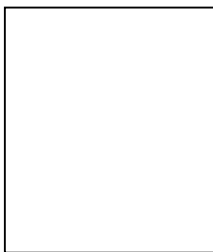
Ђуро је погинуо 16. 10. 1943. године код Грчкице, Јасенак у борби са четницима. Пре Ђуре, 15. 10. 1943. у Дрежници погинули су брат Милан (1918.) и сестра Милка (1922.), брат Симо (1920.) командир партизанске чете погинуо је августа 1943. у борби са Италијанима на Вратнику код Сења, а сестру Анку (1925.) убили су септембра 1943. године четници у Јасенку. За Ђуру Косановића његови ратни другови, саборци рекли су: „Красила га је лична храброст, упорност и проициљивост у борби против непријатеља. Није знао за поразе и узмицања“.

За Симу: „Умео је Симо зналачки, умјешно командовати и ратовати, тако је и погинуо јуначком смрћу на челу чете у јуришу на Италијане на Вратнику близу Сења“.

Ђуро Косановић, за народног хероја Југославије проглашен 1951. године.

Кућу у којој су рођени запалили су припадници италијанског 5. армијског корпуса 17. септембра 1942. године у великој офанзивној операцији названој „Велика капела“ у којој су поред италијанских учествовале усташко-домобранске и четничке снаге.

На кући која је саграђена на згаришту после Другог светског рата постављена је спомен-плоча за НХЈ Ђуру Косановића.

КОСАНОВИЋ Јована-Јове СИМО, рођен 20. 11. 1911. године у Јасенку, Модрушко-ријечка жупанија, Аустроугарска монархија, Србин. Завршио четири разреда основне школе у Јасенку, а после као привредников питомцац пекарски занат. Након извесног времена одлази на рад у Француску, а Затим у Персију, данашњи Иран.

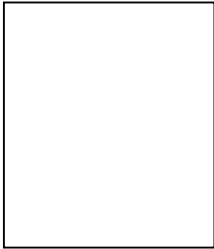
Из Ирана, крајем новембра 1937. године као добровољац одлази у Шпанију, где се као борац Републиканске војске Шпаније у саставу Интернационалне бригаде до марта 1939. године бори против шпанске побуњеничке војске под командом генерала Франсиска Франка.

После повлачења интернационалних бригада у Француску, у којима се борило 1664 добровољаца из Југославије и њиховог разоружања од Француске гарде и полиције, Симо је са осталим интербригадистима спроведен у француски логор. У логору остаје до почетка Другог светског рата и напада Немачке на Француску 1940. године. По изласку из логора постаје добровољац-борац француског покрета отпора, у коме остаје до завршетка Другог светског рата. За заслуге и допринос борби шпанског народа одликован је високим одликовањем шпанске републиканске армије.

По ослобођењу враћа се у Југославију и обавља одговорну дужност у Министарству иностраних послова Владе ФНРЈ, где остаје до 1948. године, када прелази на рад у Владу

ФНРЈ. У Влади ФНРЈ остаје неко време, када постаје директор Пекарске индустрије „Соко“ Београд.

Одликован је са више страних и домаћих одликовања.

КОСАНОВИЋ Луке БОЖО, рођен 1919. године у Јасенку, Модрушко-ријечка жупанија, бановина Приморска, Краљевина СХС, Србин, у НОБ-у од 1941. године.

Од првих дана устанка Божо Косановић је борац у Јасеначком партизанском логору, а касније у Јасеначкој партизанској чети, која 4. децембра 1941. године улази у састав 1. партизанског батаљона „Марко Трбовић“ из Дрежнице као његова 4. чета.

Божо Косановић прошао је све дужности од борца, командира десетине (оделења), вода и чете, заменика и команданта батаљона 6. (1.), а затим и 14. (2.) партизанске бригаде V оперативне зоне (касније 13. дивизије НОБ Југославије (од народа названа Приморско-горанска).

У нападу на добро утврђену усташко-домобранску посаду јачине 70 усташа, домобрана и оружника у Северину на Купи 27. новембра 1942. заменик команданта 2. ударног батаљона искочио је из заклона, утрчао у зграду међу усташе са покликом „Предајте се“ после чега се непријатељска посада предала.

Необично одлучан и храбар, па је личним примером утицао на храброст потчињених и борбени морал јединица којима је командовао. У борби је увек био на челу јединице којом командује и тамо где је најтеже и најопасније. Када се јуришало његова команда је била: „Замном другови“.

У току четврте непријатељске офанзиве (немачко-италијанско-усташке офанзиве операције ВАЈС I (WEISS I) до 20. јануара 1943. на правцу главног удара немачке 7. СС „Принц Еуген“ дивизије Карловац-Слуњ-Бихаћ бранила је 8. кордунашка дивизија НОВЈ, која је под снажним налетом 7. СС дивизије одбачена и померена на правац: Михолско-Кестеновац-Цвијановић Брдо. 7. СС дивизија 21. 01. 1943. заузела је Војнић и избила пред Вељун, чиме је компромитовала одбрану правца према Слуњу.

6. бригада НОВХ 21. јануара добила је задатак да делом снага (са 1. и 2. ударним батаљоном) ојача одбрану 8. кордунашке дивизије НОВЈ на правцу: Војнић-Вељун-Слуњ, северно од Слуња.

Ноћу 22./23. 01. 1943. 1. ударни батаљон/ 6. бригаде под командом команданта Боже Косановића, поседује положаје северно од Вељуна (к 334) и западно, а 2. ударни батаљон источно од цесте.

Снаге 7. СС дивизије ујутро 23. 01. 1943. користећи маглу продужују напад и усмеравају главни удар на положај 1. ударног батаљона. Командант батаљона Божо Косановић пустио је Немце да дођу на блиско одстојање, а онда на громогласну команду команданта, батаљон отвори изненадну снажну ватру из свих оружја по непријатељу који је наступао, наневши му осетне губитке и присилио га да се врати на полазни положај за напад.

После тога немачке јединице 7. СС дивизије покушале су у неколико наврата нападе на положаје 1. и 2. ударног батаљона, али без успеха, и ако је 1. ударни батаљон имао знатне губитке од снажне артиљеријске и авијацијске подршке.

Неутралисањем главних отпорних тачака батаљона, нарочито на коти 334 када су изгинуле њихове посаде, командант батаљона Божо Косановић рањен, а заменик команданта Ненад Нено Мамула погинуо, 1. ударни батаљон уз помоћ 2. ударног батаљона напустио је положај и повукао се према Слуњу.

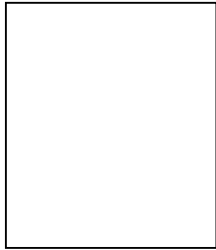
У нападу на композицију од 25 вагона теретног воза, која је имала неколико оклопних вагона са посадом 17. 05. на прузи Гомирје-Љубошина-Огулин, код чувеног „Перића моста“

међу 15 погинулих бораца 2. бригаде био је и командант 1. ударног батаљона Божо Косановић, погинуо је као јунак на челу 1. ударног батаљона /2. бригаде/ 13. дивизије НОВЈ.

Био је узоран, прекаљен, храбар и одважан борац и руководилац, способан партизански командир и командант, најбољи међу најбољима. Изузетна морална личност која је дала живот за слободу свога народа. Постао је легендарна личност, са којом су се поносили борци и народ Јасенка и околине. Због тога је 1. ударни батаљон / 2. бригаде назван по њему батаљон „Божо Косановић“

Вељко Ковачевић, „Дани који не залазе“ издавач Експорт прес 1982. на страни 183, написао је „Тако, већ првих дана није било тешко запазити Божу Косановића Лукина, једног од најбољих команданата батаљона које ћемо имати. Наравно и он је, као и многи такви погинуо на челу свог батаљона. Дуго је и живио колко се пута и како суочавао са смрћу“.

Да ли небригом или квотом Божо Луке Косановић, није проглашен за народног хероја Југославије иако је по свим сазнањима испуњавао све услове за то, јер је херојским делима то доказао и заслужио.

КОСАНОВИЋ Раде РАДОСЛАВ - БРАЦО, рођен 14. 10. 1923. године у Јасенку, Србин, генерал-мајор у пензији, пре Другог светског рата ученик учитељске школе. У НОР од 1941, у КПЈ од 1942. У НОР-у је био секретар СКОЈ-а у Јасенку и секретар Котарског (среског) комитета СКОЈ-а за котар Огулин, политички комесар партизанског батаљона и 3. бригаде / 13. дивизије НОВЈ и 1. истарске бригаде „Владимир Гортан“ / 43. дивизије НОВЈ.

После Другог светског рата завршио је Вишу војну академију ЈНА и обављао следеће дужности: начелник пропагандног одељења у Штабу 4. армије и инструктор у Политичком одељењу Штаба 4. армије и главној политичкој управи МНО; политички комесар дивизије и директор предузећа у војној привреди („Темпо“ Загреб, „Соча“ Сарајево и „Планум“ Земун); помоћник начелника грађевинске управе; и на раду у Центру за стратегијска истраживања.

Носилац је „Партизанске споменице 1941“ и више ратних и мирнодопских одликовања.

Активна војна служба у ЈНА престала му је 1977. године.

Активност у друштвено-политичким организацијама

- У КПЈ-СКОЈ био је секретар бригадног и дивизијског комитета, секретар комитета позадинских установа ССНО и члан Општинског комитета Савски венац у Београду.
- У СУБНОР-у; председник удружења у МЗ и члан општинског и градског одбора Београд.
- Потпредседник Удружења Истрана, Примораца, Горана и Дрежничана;
- Потпредседник Удружења Срба из Хрватске председник секције за Горски котар.

КОСАНОВИЋ Николе МИЛАН, рођен 1923. године у Јасенку, Србин. Пре Другог светског рата пиљански радник. Међу првим борцима добровољцима у Јасеначком партизанском логору-чети. Веома храбар и одважан борац. Учествује у ослобођењу Јасенка 20. јануара 1942. године и другим борбама које је водила Јасеначка партизанска чета и 1. батаљон „Марко Трбовић“.

Милан се марта 1942. године јавља као добровољац у Приморско-горанску пролетерску чету, која заједно са 1. батаљоном и под борбом уз претрпљене губитке стиже 4. маја 1942. у Кореницу, а 7. маја улази у у састав 1. пролетерског батаљона Хрватске.

У НОР-у био је командир десетине (одељења), вода, чете, а затим командант партизанског батаљона.

После Другог светског рата завршио је Школу тактике Више војне академије ЈНА.

Обављао је низ одговорних дужности у ЈНА међу којима су начелник инжињерије Војног подручја Ниш и наставник у Катедри инжињерије Више војне академије ЈНА.

Носилац је „Партизанске споменице 1941.“ и више ратних и мирнодопских одликовања.

КОСАНОВИЋ Марка-Маћана БУРО, рођен 1924. у Јасенку, Србин.

Само са 17 година борац-добровољац од јануара 1942. године у Јасеначкој партизанској чети, названој чета „Јасеначких делија“.

Необично храбар борац убрзо постаје командир десетине (одељења), вода и чете на чијем је челу храбро јуришајући

Погинуо 1943. при нападу на италијанску посаду аеродрома Гробничко поље.

За Ђуру Косановића Вељко Ковачевић у „Дани који не залазе“ на страни 183 написао је „Дјечаци Ђурица и Божо Пепин Косановић који су имали по шеснаест година, морали су бити уочени још првих данаЂурица ће погинути на челу једне чете као најмлађи, али један од најумјешнијих командира“.

КОСАНОВИЋ Саве САВА-САВИЦА, рођен 1920. године у Јасенку, Србин. Борац-добровољац у Јасеначком партизанском логору-чети. Учествовао у првим оружаним акцијама-борбама 10/11. 12. 1941. на Тисовцу са оружницима и домобранима, ослобођењу Јасенка 20. јануара 1942. године, као и свим борбама које је водила Јасеначка партизанска чета и 1. батаљон „Марко Трбовић“, 6 (1.) бригада 13. дивизије НОВЈ.

Пре Другог светског рата завршио је подофицирску школу ЈВ. У НОР-у истакао се као храбар борац и одважан командир десетине (одељења), вода

и чете, оперативни официр и командант партизанског батаљона.

По завршетку Другог светског рата обављао је одговорне дужности у саставима и команди ЈРМ. Пензионисан је у чину капетана бојног брода.

Носилац „Партизанске споменице 1941.“ и више ратних и мирнодопских одликовања.

КОВАЧЕВИЋ Тодe БЕРМАН-БЕКАН, рођен 1901. године у Јасенку, Србин. Пре Другог светског рата био је шумски и пилски радник.

Међу првим добровољцима постаје партизан 1941. године и међу првим борцима учествовао је у хватању-заробљавању припадника оружничко-усташке и домобранске посаде у Јасенку. Тако је и 10. јануара 1942. године одређен заједно са Ковачевић Пере Годом и

Косановић Дане Драганом (оба су због пљачке и разбојништа над хрватском породицом Здунић, осуђена од народног суда и стрељани 1942.

године) у састав партизанске патроле, која је имала задатак да у кући берберина Ковачевић Милутина, за време бријања живог ухвате, по злу познатог усташког крволока, оружничког поднаредника Јанка (непознато презиме).

Бекан је био необично јак и снажан човек, челичних руку, зато је био одређен да усташу Јанка обухвати рукама док је седео на столици. Међутим приликом хватања обојица су пала на под,

дошло је до обостраног гушања и употребе оружја. Усташа Јанко је убијен, а Ђекан тешко рањен и убрзо на путу за болницу у Дрежници преминуо.
Ковачевић Тоде Ђерман-Ђекан, први је погинули партизански борац у току НОР-а у Јасенку. Нека му је вечна слава и хвала. Нека остане у вечном сећању Србима из Јасенка.

ЗРНИЋ Марка МИЋАН-МИЋЕ, рођен 1913. године у Јасенку, Србин. Пре Другог светског рата био је жандармеријски поднаредник. Међу првим добровољцима 1914. године постао је борац у Јасеновачком партизанском логору. Истакао се као храбар борац у опрвим оружаним акцијама-борбама на Тисовцу 10/11. децембра 1941. и ослобођењу Јасенка 20. јануара 1942. године, као и осталим борбама које је водила Јасеначка партизанска чета 1. батаљон „Марко Трбовић“ 6. (1.) бригада и 13. дивизија НОВЈ. Убрзо постаје командир вода, чете, оперативни официр и командант партизанског батаљона.

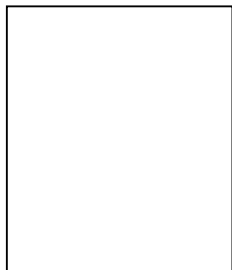
У КПЈ примљен је 1942. године.

КОВАЧЕВИЋ Лазе ВЕЉКО, рођен 1919. године у Јасенку, Модрушко-ријечка жупанија, Приморска бановина, Краљевина СХС, Србин. Међу првима борац-доброволац у Јасеначком партизанском логору-чети.

Необично храбар и јак, у блиској борби голорук хватао и давио непријатељске војнике. Нарочито се истакао у тешкој борби коју су 1. и 2. ударни батаљон водили против Немаца-припадника 7. СС „Принц Еуген“ дивизије на Вељуну 23. јануара 1943. године, када је устао иза заклона и из руку митраљезом „шварцлозе“ дејствовао и са 1. ударним батаљоном нанео Немцима тешке губитке.

Од храброг борца постаје одважан и одлучан командир десетине (одељења), вода и чете на чијем челу је погинуо септембра 1943. у борби са усташком бојном код Карлобага.

МАМУЛА Раде НЕНАД-НЕНО, рођен 1919. године у Јасенку, Модрушко-ријечка жупанија, бановина Приморска, Краљевина СХС, Србин.

Завршио основну и подофицирску школу ЈВ, са чиноподнаредника. По капитулацији ЈВ и Краљевине Југославије долази у Јасенак и међу првима постаје борац у Јасеначком партизанском логору-чети.

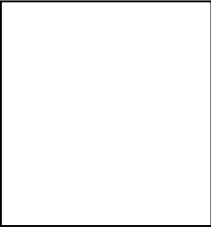
Поштован и цењен међу омладином и од одраслих, као и од потчињених и претпостављених. Достојанствен у опхођењу са људима.

Са успрхом је командовао десетином (одељењем), водом четом. После тога обавља дужност оперативног официра и заменика команданта 1. ударног батаљона.

У борби на Вељуну са јединицама немачке 7. СС „Принц Еуген“ дивизије у IV непријатељској офанзиви тешко је рањен 23. јануара 1943. године и на путу за болницу умире.

Сахрањен је у Личком Петровом Селу.

Међу борцима и руководиоцима важио је и био познат као веома храбар борац и одлучан и одважан руководилац.

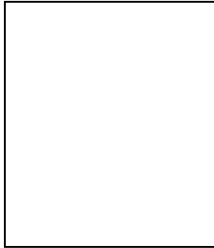

МАМУЉА Тоде РАДЕ-ПОПАРА, рођен 1908. године у с. Врело код Јасенка, Србин. Био је редов у Југословенској војсци. Пре Другог светског рата радио је на пилани, а као дрвосеча, трбухом за крухом радио је у многим југословенским и француским шумама. Повремено се бавио и земљорадњом.

Био је 1941. међу првим борцима-добровољцима у Јасеначком партизанском логору-чети.

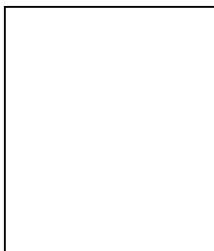
У свим борбама које је водила Јасеначка партизанска чета и 1. батаљон „Марко Трбовић“ у чијем се саставу налазила од ослобођења Јасенка 20. јануара 1942. па надаље. Био је одважан и храбар борац. Јавио се као добровољац у Приморско-горанску пролетерску чету када је формирана, а затим у Кореници ушла у у састав 1. пролетерског батаљона Хрватске, а овај у 13. пролетерску бригаду „Раде Кончар“.

Раде се у овим јединицама истакао као храбар борац, одважан и одлучан командир десетине (одељења), вода и чете, а затим као командант батаљона и бригаде, на чијем је челу у чину мајора погинуо у Босни 1943. године у борби са немачким јединицама.

МАМУЉА Саве САВА-САЏО, рођен 1918. године у Јасенку, Србин, радник на пилани. Од 1939. до априла 1941. године служио војни рок у Краљевској морнарици Југословенске војске у Шибенику. По капитулацији Југословенске војске избегава заробљавање и враћа се у Јасенак Сава је 1941. године међу првим добровољцима партизанима у Јасеначком партизанском логору-чети. Учествовао је у првој оружаног акцији-борби Јасеначког

логора против вода оружника и вода домобрана код Тисовца на путу Огулин-Јасенак 10/11. 12. 1941, ослобађању Јасенка 1942. године, бројним оружаним дејствима Јасеначке партизанске чете и 1. батаљона „Марко Трбовић“, као и свим борбама које су водиле 1. бригада 13. дивизије НОВЈ и 35. дивизије НОВЈ у чијем је саставу погинуо 1944. године код Брувна у Лици у борби са Немцима и усташама, на челу вода којим је командовао. Истакао се као храбар борац и храбар и одважан командир десетине и вода. Због исказане личне храбрости одликован је Орденом за храброст. Сахрањен је у селу Ондић код Удбине.

ЗРНИЋ Јосе ИЛИЈА, рођен 1908. године у Јасенку, Србин. Пре Другог светског рата служио је војни рок у Југословенској војсци. Радио је на пилани. Први је као добровољац отишао у партизане и постао борац у Јасеновачком партизанском логору-чети.

Учествовао је у првим борбама Јасеначке партизанске чете 10/11. децембра 1941. на Тисовцу и 20. јануара 1942. у ослобођењу Јасенка у саставу 1. батаљона МаркоТрбовић“. Био је храбар борац и одважан командир десетине (одељења), вода и чете.

У КПЈ примљен је почетком 1943. године. По завршетку Другог светског рата у ЈНА је обављао дужности командира чете и команданта батаљона. Носилац је „Партизанске споменице 1941.“ и више ратних и мирнодопских одликовања.

После пензионисања живео је у Београду.

ЗРНИЋ Марка МИЋАН-МИЋО, рођен 1913. године у Јасенку, Србин. Пре Другог светског рата био је жандармеријски поднаредник. Међу првим добровољцима 1941. године постао је борац у Јасеначком партизанском логору. Истакао се као храбар борац у првим оружаним акцијама-борбама на Тисовцу 10/11. децембра 1941. и ослобођењу Јасенка 20. јануара 1942. године, као и осталим борбама које је водила Јасеначка партизанска чета, 1. батаљон „Марко Трбовић“ 6. (1.) бригада и 13. дивизија НОВЈ. Убрзо постаје командир вода, чете, оперативни официр и командант партизанског батаљона. У КПЈ примљен је 1942. године.

По завршетку Другог светског рата у ЈНА обављао је дужности команданта батаљона, пука и ваздухопловне базе.

Носилац „Партизанске споменице 1941.“ и више ратних и мирнодопских одликовања. Пензионисан у чину пуковника ЈНА. Живео је у Загребу.

ЗРНИЋ Бојана-Боже САША, рођен 1920. године у Јасенку. Пре Другог светског рата радио је на пилани, а бавио се и земљорадњом. У Југословенској војсци био је редов. Међу првим је добровољцима у Јасеначком партизанском логору-чети. Учествовао је у првој оружаног акцији-борби против вода домобрана и вода оружника 10/11. децембра 1941. године у организованој заседи на путу Огулин-Јасенак код Тисовца и ослобођењу Јасенка 20. јануара 1942. године када се после уводних борби предала оружничко домобранска посада јачине 72 припадника. У КПЈ примљен је 1942. године.

Изузетно храбар и неустрашив и убрзо од борца постаје командир десетине (одељења), вода и чете и на крају командант партизанског батаљона.

После Другог светског рата у ЈНА обављао је дужност команданта дивизиона.

Носилац је „Партизанске споменице 1941.“ и више ратних и мирнодопских одликовања.

После пензионисања живео је у Загребу.